

МОТИВИ

към проект на Наредба за изменение на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Минималните размери на адвокатските възнаграждения за осъществяваното процесуално представителство имат значение не само в отношенията адвокат-клиент, но рефлектират и в отношенията между страните по делото с оглед предвидената в процесуалните закони отговорност за разноски, която понася изгубилата делото страна.

С измененията в ГПК, извършени със ЗИДГПК, обн. в ДВ, бр. 86/27.10.2017 г., беше въведена нова разпоредба на чл. 73а, която ограничи отговорността за разноски на длъжника в изпълнителното производство за малките по размер вземания, изхождайки от размера на минималната работна заплата.

Въвеждането на новата разпоредба на чл. 73а ГПК беше плод на обществените нагласи и очаквания за намаляване на отговорността за разноски в изпълнителното производство за малките по размер вземания, които обичайно се събират сравнително бързо.

Висшият адвокатски съвет извърши анализ на размера на минималните адвокатски възнаграждения за образуване и водене на изпълнителни дела като прие, че малки по размер вземания са вземанията до 1000 лв. (приблизително 2 минимални работни заплати към 2018 г.), за които следва да се приложи диференциран подход при определяне на минималния размер на адвокатското възнаграждение.

Минималният размер на възнаграждението за образуване на изпълнително дело по чл. 10, ал. 1, т. 1 от НМРАВ е в размер на 200 лв. и не зависи от размера на вземането, за събиране на което е образувано делото (не е пропорционално на вземането). ВАДВС счита, че възнаграждението за образуване на изпълнително дело не следва да бъде диференцирано за малките по размер вземания, тъй като адвокатът на възискателя, независимо от размера на вземането, трябва да извърши предварително проучване на имущественото състояние на длъжника, за да може да направи преценка пред кой съдебен изпълнител да образува изпълнителното производство, какви изпълнителни действия да поиска, за да осигури удовлетворяването на доверителя си.

Възнаграждението за водене на изпълнително дело по чл. 10, ал. 1, т. 2 от НМРАВ е уредено като пропорционално и зависи от размера на вземането – понастоящем размерът му е $\frac{1}{2}$ от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2 от Наредбата, независимо от размера на вземането. При действащите разпоредби на чл. 10, ал. 1, т. 1 и т. 2 размерът на възнаграждението за образуване на изпълнителното дело е 200 лв., независимо от размера на вземането, а възнаграждението за събиране на вземане до 1000 лв. е 150,00 лв. Така се оказва, че за вземане от 100 лв.,

минималното възнаграждение е 350 лв., колкото е възнаграждението и за вземане от 950 лв.

С предлагането изменение се цели за малките по размер вземания до 1000 лв. да се подходи диференцирано, така че да се стигне до справедливи житейски и правни резултати.

Без да се променя фиксираното възнаграждение от 200 лв. по чл. 10, ал. 1, т. 1 за образуване на дело, с изменението на чл. 10, ал. 1, т. 2 се променя минималният размер на възнаграждението за водене на изпълнително дело съобразно размера на вземането както следва:

- за вземания до 500 лв. – 1/10 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2,

- за вземания от 500.01 лв. до 1000 лв. – 1/5 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2,

- за вземания над 1000 лв. – 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, какъвто е досегашният размер.